

Arrest

nr. 139 378 van 25 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij

onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Van iemand die, zoals verzoeker, verklaart lange tijd actief lid te zijn geweest van een politieke partij, de belangrijke functie van 'joint secretary' binnen die partij te hebben bekleed, en omwille van dat engagement voor en lidmaatschap van die partij vervolging te vrezen, kan en mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de volledige naam van die partij correct kent, wat in casu niet het geval is, gelet op de vaststelling dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde dat BNP voor "Bangladesh National Party" staat, terwijl BNP (in werkelijkheid) de afkorting is van Bangladesh Nationalist Party. Verzoekers huidige algemene bewering dat het courant is om de afkorting BNP te gebruiken en dat het dan ook niet zo vreemd is dat zelfs een partijlid of een joint secretary het spontaan heeft over National is allerminst ernstig, en wijzigt dan ook niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan het voorgaande. Evenzeer kon van verzoeker in alle redelijkheid worden verwacht concrete voorbeelden te (kunnen) geven van zijn taken en verantwoordelijkheden als 'joint secretary', waar hij echter, nu hij hierover steeds zeer vaag en algemeen bleef, geheel in gebreke bleef.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielpprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven. Zijn huidig algemeen betoog dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog in de war was en met enige data in verwarring kwam, biedt, net als zijn argumentatie dat hij toch wel een en ander kon en mocht verwarren, gelet op de vele reizen die hij in het verleden heeft ondernomen, de complexiteit van al die gegevens en zijn depressieve toestand, geen verklaring of rechtvaardiging voor de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Uit het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde attest blijkt niet dat zijn cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn om een correct asielrelaas naar voor te brengen. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten, zoals verzoeker in casu met betrekking tot enkele van de vele vastgestelde contradicties doet, heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift zich niet te kunnen vinden in de opmerkingen die in de bestreden beslissing omtrent de door hem neergelegde gerechte gerechtelijke documenten worden gemaakt, doch hij ontkracht, noch weerlegt hetgeen door de commissaris-generaal omtrent die en de andere door hem aangebrachte stukken werd vastgesteld. Het feit dat verzoeker geen jurist is waardoor, zo betoogt hij, het niet vreemd is dat hij niet op de hoogte is van wetsartikels als dusdanig, neemt niet weg en doet niets af aan het feit dat van verzoeker, zoals van elk ander kandidaat-vluchteling, een gedegen kennis van en grote interesse in de door hem aangebrachte stavingsstukken kan worden verwacht, waar hij echter in gebreke blijft, gelet o.a. op zijn vastgestelde onwetendheid omtrent een aantal zaken die simpelweg uit die documenten af te lezen vallen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikel van Amnesty International omtrent de (mensenrechten)situatie in Bangladesh, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde kleurenkopieën van zijn vervallen paspoort wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Integendeel zelfs, ofschoon verzoeker voorheen uitdrukkelijk werd gevraagd achter kopieën van elke pagina van elk van zijn paspoorten, bevatten de door hem neergelegde kopieën van zijn vervallen paspoort slechts gegevens tot en met 2007, en ontbreekt dus nog steeds elke documentatie en informatie omtrent de jaren nadien (tot nu). Het betreft

aldus geenszins zijn volledig paspoort, zoals verzoeker zelf ten onrechte voorhoudt. Aan verzoeker werd door de commissaris-generaal uitdrukkelijk gevraagd om het nieuwe paspoort dat hij in België zou hebben aangevraagd en ontvangen voor te leggen, doch verzoeker laat echter nog steeds na dit te doen, wat van een uiterst gebrekkige medewerking getuigt en het vermoeden doet rijzen dat hij welbepaalde informatie wilt achterhouden. Overigens mist verzoekers huidige bewering dat hij niet genoeg tijd kreeg om die kopieën van zijn vervallen paspoort eerder neer te leggen elke ernst, nu verzoeker reeds van bij de aanvang van zijn asielpprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken in 2011 uitdrukkelijk gewezen werd op het belang van identiteits- en andere documenten ter staving van zijn relaas en gevraagd werd al het mogelijke te doen om deze (zo snel mogelijk) te bekomen. Zijn huidige verklaring waarom hij nu pas met die documenten afkomt, is derhalve allerm minst ernstig.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 januari 2015, voert verzoekende partij aan dat haar documenten niet ernstig werden onderzocht en gaat zij niet akkoord met het feit dat deze documenten beticht worden van valsheid. Verzoekende partij wijst

er op dat zij voor haar hangende zaken in Bangladesh zelfs werd opgeroepen en ondervraagd door de Belgische politie, zodat bezwaarlijk geen geloof kan gehecht worden aan haar vervolging. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat in haar tweede gehoor het Commissariaat-generaal op zoek is gegaan naar elementen om de ongeloofwaardigheid aan te tonen. Zij vervolgt dat bepaalde zaken door het Commissariaat-generaal niet werden gepikt en dat geen geloof werd gehecht aan haar politiek profiel. Verzoekende partij verklaart dat zij eerder sociaal en maatschappelijk betrokken was en dat zij voldoende stukken heeft ingediend die aantonen dat zij wel degelijk lid was van het BNP, daaraan twijfelen omdat zij niet correct kan stellen wat de afkorting is, kan niet aangenomen worden. Tot slot besluit verzoekende partij dat er zaken tegen haar werden opgestart en dat zij zich niet kan verdedigen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op zeer algemene wijze oppert, werden de door haar neergelegde documenten wel degelijk aan een ernstig, nauwkeurig en doorgedreven onderzoek onderworpen. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen omtrent die documenten werd vastgesteld. Verzoekende partij gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden kan aan de door verzoekende partij neergelegde stukken, waaronder deze die volgens haar aantonen dat zij wel degelijk lid was van BNP, geen bewijswaarde worden gehecht.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen op grond waarvan terecht tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde lidmaatschap van en engagement voor BNP werd besloten.

Verzoekende partij laat gelden dat zij voor haar hangende zaken in Bangladesh zelfs werd opgeroepen door de Belgische politie, zodat bezwaarlijk geen geloof kan gehecht worden aan haar vervolging. Haar algemeen betoog doet geen afbreuk aan hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing wordt overwogen, met name: *“Wat betreft deze twee aanklachten waarvoor u door de Belgische politie verhoord werd dient enerzijds vastgesteld te worden dat u geen interesse toont en geen zicht biedt op de huidige stand van zaken (waardoor het CGVS bv niet op de hoogte kan zijn van een eventuele vrij spraak), anderzijds mag er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit (...) van de door u neergelegde kopies. Wat er ook van zij, u wist het CGVS er niet van te overtuigen dat u op dit ogenblik nog enige vrees dient te koesteren wegens deze aanklachten”*.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot algemene kritiek op de werkwijze van het Commissariaat-generaal en enkele algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 19 januari 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS